

Още на другата страница отъ разказа лелята взе да бърше очитѣ си отъ извиканитѣ сълзи.

II.

Въ малкото село Сребърна, нѣщо отъ единъ вѣкъ се помни рода на Габаритѣ. Нѣкога снаженъ планинецъ, съ рунтавъ калпакъ, кжса абичка и спретнати бозови потури, дошелъ Стойко овчаря съ рудо стадо откъмъ Котленско. Зимувалъ въ Сребърна и харесала му Добруджа, че има поля за паша и не метилясватъ овцетѣ. Купилъ си имотъ край село; вдигналъ си кжща голѣма. И на пролѣтъ, кога отишълъ да си доведе челядъта — донесълъ и два габара, кои предъ кжща посадилъ. Нѣмало габари тждѣва и въ кжсо време хората по габаритѣ го знаели и го прекръстили Габара. Новозаселениятъ планинецъ билъ схватливъ човѣкъ, честенъ и трудолюбивъ. Въ скоро време стадото му се утроило. Самъ отивалъ въ Стамболъ да кара угоени овни и на есень се връщалъ съ кемери, нажиздени съ жълтици. Стигнало му ржка — закупилъ чифлика на единъ бей, който се по него време изселилъ. И кога земята поскжпнала, че отъ Балкана мнозина слѣзли тждѣва, полесенъ животъ да иматъ, и за пасбище мѣсто не останало — Стойко Габара зарѣзва овчарството и за земледѣлие се залавя.

И предава се на земята тѣй, както въ Балкана хората се отдаватъ на вѣра и съзерцание. Богбоязливъ, склоненъ къмъ бденія, каквито хората на планината познаватъ още въ невръстни години; съ онова само-вглжбяване, което настава, кога планинецътъ презъ кжсна есень се прибира край топла камина, че изъ долини се повлѣкли тъмни мъгли и Балкана е запѣлъ тжжна пѣсень; съ оня трепетъ на гърди, кога предъ иконостаса срещу празникъ замъждука кандилце, а въ потъмнѣли небеса се понасятъ подскриженитѣ писъци